

[Finansministeren.]

store vanskeligheder og store betænkeligheder, men ikke så store, at vi betragtede det som et fysisk faktisk stop for 1. januar 1969, og derfor arbejdede vi videre, arbejdede videre for at kunne opfylde de løfter, vi havde givet, og som vi virkelig ville og skulle opfylde, hvis der ikke kom et rent fysisk stop for det. Når hr. Aksel Larsen siger: valget gav intet afbræk, så må han forstå, at det gjorde det. Hvis man virkelig skal vurdere tidsplanen fornuftigt, så tror jeg også, hr. Grünbaum vil give mig ret i, at den nødvendige lovgivning i virkeligheden, hvis det skulle være forsvarligt, skulle have været vedtaget den 1. februar. Ikrafttrædelseslovforslaget var ikke vedtaget, da tinget blev opløst, var dermed bortfaldet, og det vil sige, at lovgivningsarbejdet skulle begynde forfra den 6. februar samtidig med, at man skulle have et nyt kildeskatteforslag, ikke på grund af at regeringspartierne ønskede nogen forandringer, men fordi der simpelt hen hen ad vejen havde vist sig uløste problemer; i det år, hvor den tidligere regering har arbejdet med problemerne, har det f. eks. vist sig, at man skulle have en anden ordning med hensyn til arbejdsgiverne, med procenttræk i stedet for tabeltræk; det har vist sig nødvendigt at komme ind til selve sambeskatningens kerne, hvordan man ville ordne det med de medhjælpende hustruer; børneordningerne var blevet forandret, det skulle ikke længere være bidrag, der skulle betales til moderen og beskattes hos moderen, men det skulle være hos barnet, således at man herigennem både fik en socialt rimeligere ordning og også fik en praktisk mere anvendelig ordning. Og det, som åbenbart hr. Aksel Larsen ikke har forstået — hvilket ikke undrer mig, fordi han har været dette arbejde så fjernt og derfor har lov til ikke at forstå det — det er: når lovgivningsarbejdet ikke er færdigt, så kan programlægningen på Datacentralen ikke finde sted. Det er det, der er ulykken, at disse to ting hænger sammen, fordi Datacentralen må vide, hvad det er, de skal slutte med at gøre? Hvad forlanges der af disse maskiner? Hvordan skal programmering og systemoplægning være? Skal medhjælpende hustruer være en gruppe for sig? Skal der foretages specielle fradrag af den ene og den anden karakter? Skal vi have alle

børnene gjort principielt skattepligtige, sådan at de skal ind i skatteyderregisteret? Det er alt det dér, som gør, at man må have lovgivningen færdig, også for at kildeskatekontoret kan svare på en række af de spørgsmål, hvor de er i restance, hvor de ikke kan følge med, fordi de ikke har lovgivningsmagtens afgørelser, fordi de i lang tid ikke har haft en politisk minister, der kunne sige: ja men vi mener, det må være sådan, vi prøver det dér, vi giver det direktiv, og så forsøger vi at få det gennemført i folketinget.

Det er jo let for hr. Aksel Larsen at sige: man skal bare slå i bordet for Datacentralen, så hopper tallene ud af maskinerne, så bliver det, som det skal være. Jeg tror ikke, det kan hjælpe noget; der er jo også nogle mennesker, der bliver fjollede og fjottede, når fjernsynet ikke vil virke, og går hen og sparker til det og slår i det, men det bliver billedet jo ikke bedre af. Vi får den 20. februar en erklæring, hvor Datacentralen siger, at yderligere udsættelse ud over den 29. februar vil medføre, at man ikke kan sætte kildeskatten i kraft den 1. januar 1969. Og så kan man selvfølgelig slå i bordet — og vi indkaldte Datacentralens direktør, jeg kan såmænd ikke huske, om vi slog i noget bord . . . (Statsministeren [Hilmar Baunsgaard]: Det gjorde vil) . . . Ja, det gjorde måske statsministeren, men vi talte i hvert fald med direktøren, og vi talte med embedsmændene, og vi undersøgte, om der ikke kunne findes et forlig imellem kravet om 29. februar og så det, som de kunne opfylde i skattedepartementet og i kildeskatekontoret om et par måneder. Og direktøren sagde: nogle få dage ud over 29. februar, men så kan der ikke gås længere. Og departementet sagde: mindst to måneder. Og det var den akkumulerede forsinkelse, der var opstået, og som gjorde det til en fysisk umulighed og ikke til nogen politisk umulighed, ikke til nogen umulighed, der havde noget som helst at gøre med viljen. Ja, det kan da godt være, at hvis hr. Grünbaum havde været finansminister — som hr. Aksel Larsen siger — så havde han været den supermand, der kunne have klaret det. Han skjuler i hvert fald ikke selv, at han mener det. Se, derfor tror jeg, at hr. Aksel Larsens argumentation er svag, fordi han simpelt hen står over for